

KULTUR

Kommer ut som mystiker

KARL-ERIK EDRIS. Spärrvakten som lärde chefer att leda företag kommer i sin nya bok ut som mystiker.

– Alla har vi innerst inne en port till det stora ljuset, säger Karl-Erik Edris.

På 1990-talet gjorde han sig känd som spärrvakten som lärde chefer att leda företag.

I sin nya bok talar han om det inre ljuset – och om att vetenskapen inte kan ge alla svar. Vi måste också lyssna på vårt inre.

I slutet av 70-talet hoppade Karl-Erik Edris av en forskarkarriär i statsvetenskap, i stället började han jobba som spärrvakt på en pendeltågsstation i Stockholm.

Där skrev han tre böcker om behovet av en ny vision och en ny typ av ledarskap för världen.

Han har sagt att jobbet i spärren gav honom en större

intellektuell frihet än universitetet.

Hösten 1998 lämnade han spärren och arbetar sedan dess som författare och föredragshållare. Edris har sammanlagt skrivit sex böcker, den senaste "I ett annat ljus" kom ut 2010 på Edris Idé-Förlag

I samband med bokreleasen för ett par veckor sedan höll han själv ett föredrag. Karl-Erik Edris är underhållande att lyssna på. Han pratar snabbt och inlevelsefullt.

Plötsligt vänder han sig för att skriva något på tavlan, ritar en streckgubbe och lägger extra omsorg på att teckna ett par skor med skosnören åt gubben, och tar sedan han några danssteg på golvet för att illustrera sina poänger.

Föredraget handlar om den nya boken: "I ett annat ljus". I och med boksläppet slår den före detta spärrvakten fast att: "Min tid som garderobsmystiker är härmed slut."

I boken tar han avstamp i en händelse från sin barndom i Dalsland. Karl-Erik Edris befann sig på en utflykt med sin mamma när han helt plötsligt blir varse de plågsamt vackra omgivningarna, och ett inre ljus som kommunicerade med honom.

Upplevelsen gjorde honom till en ung mystiker och han kopplade snabbt ihop ljuset med Gud.

Men mystiker och skolpojke gick inte ihop, varken när han var barn eller senare i livet.

– Jag lät mig formas till en sekulariserad och rationellt

tänkande person. Jag ansåg att Gud inte skulle göra sig besvär, allt hade naturliga förklaringar, säger Karl-Erik Edris.

En meditationskurs i vuxna år fick honom på andra tankar igen, meditationen fick honom att återuppleva ljuset.

Nu, många år senare, har han ett tydligt budskap:

– Fler behöver komma ut ur garderoben och ta sitt inre på allvar och inte underprestera.

Framför allt kritiserar han vetenskapen för att den inte har några svar på frågan: varför?

– Behöver inte naturlagar förklaras? frågar Karl-Erik Edris retoriskt och slår fast:

– Som religion är vetenskapen en fullständig katastrof. Jag förespråkar en tro som

håller och som kan kombineras med intellekt.

Och framför allt, om fler bejakade sitt inre, eller sina varseblivningar, skulle världen kunna se annorlunda ut:

– Världen är full av vettiga människor som inte vill något annat än att jobba för långsiktiga och bra mål, säger Karl-Erik Edris.

Men nyckeln är att våga trotsa gängse vetenskap, och våga lyssna på sitt inre.

– Vi kämpar för att bli lite bättre. Det handlar om att ta små steg i rätt riktning, eller kanske snarare att kunna säga: "Jag skämde inte ut mig fullständigt. Jag gjorde några goda gärningar." säger Karl-Erik Edris.

Ida Nilsing
ida.nilsing@troochpolitik.se

INNERST INNE – BRUNO SOLLERMAN

Lite om livet på andra sidan

Livet på andra sidan fascinerar de flesta. Himmel eller helvete? Kan man fastna och inte hitta till ljuset? Gator av guld? Brännande eld? Ingen kan veta.

De flesta religioner litar på sina uppenbarelser. Sista boken i de kristnas bibel heter Uppenbarelseboken och sägs beskriva hur det ser ut på andra sidan. Författaren beskriver konkret och målande hur gatorna ser ut, portarna och murarna, i den himmelska stad som får heta Det himmelska Jerusalem.

Men han var inte en arkitekt med intresse för den himmelska arkitekturen. Han var teolog. Han var förvisad i exil av romarriket och framför sig såg han sina läsare, de förtryckta och förföljda kristna i Rom. Han skrev alltså under censur till förföljda människor, och i bästa fall kan sådana förhållanden gynna stor litteratur.

Det vanliga sättet att tolka Uppenbarelsebokens vision är att göra det på ett individualistiskt och konsumistiskt sätt. Himlen blir då en vacker plats, rena drömmen, med egen trädgård, gator av guld, portar av pärlor, jag har ditt

och jag har ditt och Gud sitter på en jättelik kungatron.

Men om man dristar sig att skala bort de rumsliga bilderna blir detta kvar: Livet på andra sidan innebär mycket nära, närmast intima relationer. Gudomen är intimt nära, inte längre skyntad dunkelt som i en spegel. Också relationen mellan människor är raka, direkta, varma och utan hinder.

Alla mår bra. Lidandet, döden och tårarna hör det förgångna till. Det finns heller ingen ondska därför att själviska och självcentrerade människor är uteslagna.

Om författaren inte varit så bländad av Roms alla sevärdheter och härligheter skulle han ha kunnat beskriva himlen och helvetet lite enklare, så som den tyska teologen Dorothe Sölle gjorde.

Hon berättade om Rabbi Mendel som ville veta hur himlen och helvetet ser ut. Profeten Elia tog honom därför med sig till ett stort rum där det brann en eld och på det stora bordet låg mängder av skedar som var längre än männi-

skornas armar. Människorna kunde inte äta med så långskaftade skedar, så de satt runt bordet och svält.

Rabbi Mendel tyckte att det han såg var förfärligt så han sprang ut. Sedan tog Elia med honom till himlen. Det var ett likadant rum med en eld som brann och ett stort bord som det stod en kittel på med varm och härligt doftande soppa. Runt bordet satt människor med likadana långa skedar, men de behövde inte svälta, för de matade varandra.

Himlen verkar alltså, enligt den här visionen, vara en tillvaro som är så långt bort från "satsa på dig själv"-tänkandet och den konsumistiska kultur vi lever i. Himlen är motpolen till det kapitalistiska konkurrenssamhället.

Första fröet till socialismen var ett hopp om att bygga himlen på jorden. Arbetets mening skulle inte vara den egna förtjänsten eller profiten, utan att man utförde en tjänst åt medmänniskan.

I vårt komplicerade samhälle är det kanske fortfarande så att de som lever osjälviskt för andra drar ner lite av den himmel som väntar på andra sidan.

Domssöndagen

Ur Upp 20:11–21:5

"Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner ur himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. Och från tronen hörde jag en stark röst som sade: 'Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem... och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång var är borta.'"